

Arrest

nr. 339 418 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, diende op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 23 maart 2023 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, waarvan 3 jaar effectief, voor verkrachting met verzwarende omstandigheden (ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was), meermaals in de periode van 1 september 2022 tot en met 6 september 2022; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden (ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar), in de periode van 1 juli 2022 tot en met 6 september 2022; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met

uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met verzwarende omstandigheden (ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar), in de periode van 1 juli 2022 tot en met 6 september 2022; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, in de periode van 1 juli 2022 tot en met 6 september 2022; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), op 6 september 2022.

Op 22 november 2023 ontving de commissaris-generaal een brief van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarin werd verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 8 april 2025 werd verzoeker in de gevangenis van Gent gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

Op 27 mei 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren in het jaar 1993 in het dorp Zarghoun (district Nad-e Ali, provincie Helmand). U ging nooit naar school, maar wel naar een madrassa of Koranschool waar u ook leerde schrijven en Engelse les kreeg. U kan aldus lezen en eveneens Pashtou schrijven. Eind 2012 kwam uw vader om het leven. Nadien werd uw oom langs vaderskant, die samen met zijn gezin in hetzelfde huis als u en uw gezin woonde, uw vaderfiguur. Hij werkte zelf voor de taliban maar had eveneens een sandalenwinkel waar u in werkte. U, uw moeder, zus en broer werden echter geslagen, gepest en mishandeld door uw oom. Twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan drong hij er bovendien op aan dat u eveneens voor het pad van God zou vechten. Omdat hij u sloeg en u bang was, durfde u hem niet antwoorden. Wat later zei hij tegen uw moeder dat ze toestemming moest geven om u het pad van God te laten volgen. Toen uw moeder u hierover aansprak, vertelde u haar dat uw oom u dit al een maand vroeg maar dat u het haar niet durfde te zeggen. Uw moeder zei dat ze u nooit de toestemming zou geven en nooit zou vergeven als u zou meedoen aan de jihad. Met de hulp van een broer van uw moeder die in Londen woonde regelde u uw reis uit Afghanistan. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland kwam u naar België. Op 30 november 2015 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 juni 2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 23 maart 2023 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, waarvan 3 jaar effectief, voor verkrachting met verzwarende omstandigheden (ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was), meermaals in de periode van 1 september 2022 tot en met 6 september 2022 ; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden (ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar), in de periode van 1 juli 2022 tot en met 6 september 2022; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met verzwarende omstandigheden (ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar), in de periode van 1 juli 2022 tot en met 6 september 2022; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, in de periode van 1 juli 2022 tot en met 6 september 2022; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik), op 6 september 2022.

Op 22 november 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 8 april 2025 werd een persoonlijk onderhoud georganiseerd in de gevangenis van Gent, om u de gelegenheid te geven om hierop te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.

B. Motivering

U werd op 21 juni 2017 erkend als vluchteling.

Er dient echter te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

*Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het **vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 23 maart 2023**. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar (waarvan 3 jaar effectief) voor volgende feiten: verkrachting met verzwarende omstandigheden ; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden ; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met verzwarende omstandigheden ; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning; en bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik).*

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 23 maart 2023.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

*Wat de **aard van de misdrijven** betreft kan worden herhaald dat u werd veroordeeld voor verkrachting ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was; het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning; en bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik). Meer bepaald werd op 6 september 2022 de destijds 13-jarige A. L. in verdachte omstandigheden teruggevonden in de huurwoning waar u verbleef nadat zij sinds 1 september vermist was. Het meisje was reeds eerder verschillende keren weggelopen uit de instelling waar ze werd opgenomen omwille van druggebruik en seksueel contact met oudere mannen. Bij de inval verklaarde u eerst geen weet te hebben van een minderjarig meisje in de woning, maar vond de politie buiten op een dak kledij terug gelijkend op degene die A. L. droeg bij haar verdwijning. Vervolgens werd het meisje eveneens teruggevonden, zo goed als naakt verstopt achter een ophoging tussen de daken. A. L. testte positief op cocaïne en benzodiazepines. Na een huiszoeking werden in uw kamer tevens verschillende drugattributen aangetroffen, alsook een hoeveelheid chrysal meth. Een huisgenoot bevestigde dat A. L. al vijf dagen daar verbleef en in uw kamer sliep. U testte positief op benzodiazepines, cocaïne en THC (cannabis). In uw gsm werd tevens een seksueel getint gesprek met het slachtoffer teruggevonden. A. L. getuigde dat u drugs dealde, jullie samen drugs hadden genomen en ook een tweetal keren seks hadden gehad.*

*In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werden bovendien **verzwarende omstandigheden** weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat de niet-consensuele seksuele handeling werden gepleegd ten nadele van **een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was** (met name A.L. geboren op 31 oktober 2008 en op het ogenblik van de feiten aldus zelfs nog geen 14 jaar oud). Hoewel u de verkrachting betwist en verklaarde dat het slachtoffer u in de val wilde lokken, oordeelde de rechtbank dat de feiten bewezen zijn op basis van onder meer de bijzonder geloofwaardige verklaring van het slachtoffer, de vaststelling dat uzelf meermaals tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, de vaststellingen gedaan door de politie op het ogenblik van de inval in uw woning, en het gegeven dat uw DNA op het slachtoffer werd aangetroffen. Daarnaast wees de rechtbank erop dat u niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde sprake was van onoverkomelijke dwaling over de kennis van de leeftijd van het meisje. Zo stelde de rechtbank aan de hand van foto's in het strafdossier vast dat A. L. er in elk geval niet uitzag als een achttienjarige, dat A. L. zelf verklaarde dat ze u (destijds) vertelde dat zij 15 jaar was én was weggelopen, en dat u zelf ook kon vaststellen dat ze geen volwassen lichaam had. Daarnaast kenden u en het slachtoffer elkaar al enkele maanden en hadden jullie vele gesprekken, zodat het – aldus de rechtbank – totaal onaannemelijk is dat u geen enkel besef had van haar jonge leefwereld. Ook het feit dat u initieel geheel ontkende dat u onderdak gaf aan het meisje, toont volgens de rechtbank aan dat u zich ervan bewust moest geweest zijn dat wat u deed niet correct was en dat het meisje minderjarig was. Voorts achtte de rechtbank de verzwarende omstandigheid van verkoop ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12*

jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar is, bewezen wat betreft het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, en het bezit, de aankoop en het vervoer van middelen zonder vergunning, daar u niet betwistte dat u cocaïne en benzodiazepines aan de toenmalige 13 jarige A. L. hebt verschaft (zie vonnis p.12-15). Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**.

Betreffende **de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** oordeelde de rechtbank dat uit de aard van de feiten een **totaal gebrek aan respect voor de mentale en fysieke integriteit van het 13-jarige slachtoffer** blijkt, daar u dit bijzonder jonge en kwetsbare meisje drogeerde en misbruikte en enkel dacht aan uw eigen seksuele behoeften. Zelfs het gegeven dat het slachtoffer zich gewillig liet misbruiken om in haar cocaïneverslaving, een drugs die ze daarenboven door toedoen van u begon te gebruiken, te voorzien, doet volgens de rechtbank geen afbreuk aan de ernst van de feiten en onderstreept in tegendeel de **bijzondere kwetsbaarheid van het slachtoffer temeer zij in een instelling was geplaatst en deze ontvluchtte om drugs te kunnen nemen**. Ook verwees de rechtbank naar de duur van de feiten en de erg jonge leeftijd van het slachtoffer, waardoor zowel het seksueel misbruik als de toediening van zowel soft- als harddrugs een bijzondere psychische en fysieke impact kan hebben (zie vonnis p.18). Wat betreft het verhandelen van drugs kan er tevens op gewezen worden dat de vraagzijde van de verslaving van anderen in stand houdt. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Het gebruik en de verkoop van drugs zorgt voor een verhoogde criminaliteit en is een bron van vele maatschappelijke problemen (zie vonnis p.16-17).

Bij het bepalen van de **strafmaat** houdt de rechtbank rekening met zowel de aard als de ernst van de bewezen feiten, de begeleidende omstandigheden en uw persoonlijkheid, zoals onder meer blijkt uit uw strafrechtelijk verleden. In casu oordeelde de rechtbank dat de bewezen **feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een sterk verstoord waarden- en normenpatroon**. De ongelukkige omstandigheden waarin u opgroeide en die u naar België deden vluchten, hetgeen u inriep ter uwer verdediging, maken volgens de rechtbank geen enkele rechtvaardiging uit voor uw crimineel gedrag. Bovendien stelde de rechtbank vast dat uw **besef over de ernst van de feiten nog steeds zeer minimaal** leek, en dat u bleef volhouden dat het meisje zelf naar u toekwam en u in de val lokte, alsof het u als volwassen man allemaal maar overkwam zonder dat u er zelf iets over kon beslissen. Dit maakte dat de wil om aan uw problematieken te werken weinig doorleefd overkwam. Gelet op het **totaal gebrek een fout- en probleeminzicht**, alsook om u de bijzondere ernst van de feiten te doen inzien en de maatschappij effectief te beschermen, achtte de rechtbank dan ook een **gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief** passend en noodzakelijk. Gelet op uw (destijds) nog gunstig strafverleden werd een deel van de straf met de gunst van het gewoon uitstel opgelegd. Daarbovenop achtte de rechtbank het eveneens noodzakelijk om een **contactverbod** met A. L. op te leggen gedurende een termijn van tien jaar, en zowel het slachtoffer als haar ouders – die zich burgerlijke partij stelden – een **schadevergoeding** toe te kennen van respectievelijk 5.000 voor het slachtoffer euro en voor de ouders elk 1.250 euro (zie vonnis p.16-18). Tot slot dient erop gewezen dat de rechtbank u tevens uit de rechten genoemd in artikel 31, lid 1 Strafwetboek ontzette, en dit gedurende een termijn van 10 jaar (zie vonnis p.20).

In deze kan nog worden opgemerkt dat de aanpak van seksuele misdrijven ernstig werd hervormd, door middel van de Wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht. Voor wat betreft het misdrijf van verkrachting, werd een nieuw artikel 417/11 van het Strafwetboek ingevoerd, dat verkrachting strafbaar stelt met een opsluiting van tien tot vijftien jaar. Er werd aldus voor een verzwaring van de strafmaat geopteerd. Het belang dat de wetgever hecht aan het bestrijden van het seksueel geweld blijkt terdege uit de parlementaire voorbereidingen van voormelde wet, waarin als volgt kan worden gelezen: “Daarom is het uitermate belangrijk om de seksuele misdrijven te beschouwen als misdrijven tegen de persoon. Met de herschikking wil de wetgever uiting geven aan een strafrechtelijk beleid waarvan de accenten onderstrepen dat de strijd tegen seksuele misdrijven belangrijk is en dat seksuele criminaliteit als bijzonder ernstig moet worden beschouwd zonder dat hierbij het principe van het persoonlijke karakter van bestraffing uit het oog mag worden verloren. Het valt daarom dan ook te rechtvaardigen de seksuele misdrijven onder te brengen na de opzettelijke levensdelicten en geweldsdelicten, maar voor het Hoofdstuk II m.b.t. het onopzettelijk doden en onopzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel” en “De Belgische visie op bestraffing van seksuele misdrijven wordt in de criminologische literatuur omschreven als een illustratie van de dualisering van het strafrechtelijk beleid (de zogenaamde “bifurcation policy”). Enerzijds luidt de officiële versie dat de vrijheidsstraf het ultimum remedium moet zijn, anderzijds wordt deze benadering aan de kant geschoven voor bepaalde types van misdrijven, meestal naar aanleiding van ernstige feiten die de media en de publieke opinie hebben beroerd (S. SNACKEN, “Bestrafing als maatschappelijke constructie”, in K. BEYENS en S. SNACKEN (eds.), *Straffen. Een penologisch perspectief*, Antwerpen, Maklu, 2017, 81; V. SCHEIRS, K. BEYENS en S. SNACKEN, “Belgian Sentencing as a Bifurcated Practice?”, *Crime and Justice* 2016, 267-306). De ontwerp tekst voorziet in een verhoging van de straffen voor verkrachting met de bijhorende verzwarende omstandigheden. De straffen voor verzwarende

omstandigheden in verband met andere niet-consensuele seksuele handelingen worden ook verhoogd. Voor alle niet-consensuele seksuele handelingen in de ontwerptekst wordt geen straf verminderd ten opzichte van het huidige Strafwetboek, zelfs niet na correctionalisering". (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer, 2020-2021, nr. 55-2141/001, p. 10 en 30).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het **gevaar voor de samenleving**. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Daarnaast kan in dit verband dienstig verwezen worden naar het forensisch psychologisch en psychiatrisch onderzoek waaraan u onderwerpen werd in opdracht van de onderzoeksrechter. Hieruit bleek dat uw algemeen cognitief vermogen als laag tot zeer laag kon worden omschreven. Er waren geen indicaties voor een primaire parafiele stoornis in engere zin, maar wel werd vastgesteld dat er sprake was van een **algemeen norm overtredend gedragspatroon en verhoogde antisocialiteit**. Ook leed u op het ogenblik van de feiten **niet** aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden had tenietgedaan of ernstig had aangetast. Verder werd gewezen op een immature persoonlijkheid, zwakbegaafdheid en middelenmisbruik. Justitiële opvolging en interventie werd aanbevolen, zoals een ambulante traject bij een Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (zie vonnis p.11). Gevraagd of u bepaalde therapie of behandeling hebt gevolgd in het kader van uw veroordeling verklaarde u daarentegen frappant genoeg geen nood te hebben aan therapie. U stelde dat u naar dokters of controleartsen van het ziekenhuis werd gebracht die met u spraken en rapporten schreven dat u geen nood hebt aan therapie (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 08/04/2025, hierna NPO, p.15). Deze rapporten zijn echter niet in het bezit van het CGVS en legt u evenmin voor. Opvallend genoeg gaat u voor uw 'eigen' problemen of angsten wél naar een dokter. Zo ging u naar eigen zeggen twee keer naar een gewone dokter, meer bepaald in de periode dat u de gevangenis mocht verlaten met een enkelband. Hij zou u een kalmerings- en/of slaapmiddel hebben voorgeschreven, hetgeen u nog steeds neemt om de stress en angsten die u sinds uw opsluiting in de gevangenis ervaart te temperen. Ook gaf u aan medische attesten hieromtrent te hebben (NPO, p.3-4, 15), die het CGVS tot op heden weliswaar niet heeft mogen ontvangen. Hetzelfde geldt voor de opvolging uw drugsverslaving of druggebruik, waarover u verklaarde gestopt te zijn met het gebruik van cocaïne en dat u voortdurend (drug)testen moet gaan afleggen die altijd negatief zijn, maar waarvan evenmin stukken voorliggen. Bovendien hebt u, zo zegt u althans zelf, nooit een andere therapie gevolgd, medicatie genomen of andere dokters gezien buiten de gesprekken die u doet bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (NPO p.15).

Verder dient er op te worden gewezen dat u door het plegen van inbreuken op de drugswetgeving ook blijk geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door gemakkelijk geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder groot gevaar dat drugs met zich meebrengen voor de volksgezondheid en de maatschappij in het algemeen. Zo kan ook hier opnieuw in herinnering worden gebracht dat het verhandelen van drugs de verslaving van andere in stand houdt en dat dit ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als **een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen** (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november

2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen **dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.**

47. Drugsverslaving is een **ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid** (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een **rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking** als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als **een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn** (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).” (RvV, nr. 181 022 van 20 januari 2017).

Er kan betreffende het gevaar voor de samenleving voorts (opnieuw) dienstig verwezen worden naar het feit dat de rechtbank over een sterk verstoord waarden- en normenpatroon sprak, alsook aangaf dat het voor elke ouder een ware nachtmerrie is dat zijn of haar kind het slachtoffer zou worden van dergelijke zedenfeiten en inbreuken op de Drugwet. Verder werd gewezen op een totaal gebrek aan respect voor de mentale en fysieke integriteit van het 13-jarige slachtoffer, en dat het bijzonder verontrustend was te moeten vaststellen dat u een dergelijk kwetsbaar meisje in uw woning binnenlaat en drugs verschaft in ruil voor seksuele handelingen (zie supra en vonnis p.16). Zoals eerder werd aangehaald achtte de rechtbank uw **besef over de ernst van de feiten bovendien minimaal**, daar u bleef verklaren dat A. L. zelf naar u toekwam en u in de val lokte (zie supra en vonnis p.17). **Ook tijdens het onderhoud georganiseerd door het CGVS op 8 april 2025 in de gevangenis van Gent hield u vol ‘die feiten’, meer bepaald de verkrachting van het slachtoffer, niet gepleegd te hebben.** U hebt immers ook een zus, zo herhaalde u twee maal. U hebt gewoon iemand geholpen, alles werd gepland en u werd in de val gelokt (NPO p.13). Nog frappanter is dat u vervolgens aangaf dat uw DNA werd genomen en dat dokters vaststelden dat uw DNA nergens op het lichaam van het slachtoffer was gevonden (NPO p.14), hoewel in het vonnis duidelijk vermeld wordt dat uw DNA wel degelijk de tepels van A. L. werd aangetroffen (zie vonnis p.10). Meer nog, om uw onschuld (of de schuld van het slachtoffer) kracht bij te zetten opperde u zelfs dat A. L. ook de dokter die haar onderzocht vroeg om haar geld te betalen in ruil voor seks, hetgeen eveneens in het rapport van deze arts zou staan (NPO p.14), een stuk dat u echter evenmin voorlegt. Daarenboven gaat u er met deze redenering volledig aan voorbij dat een minderjarige die de volledige leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt volgens de wet **hoe dan ook** niet geacht wordt uit vrije wil te kunnen toestemmen met seksuele penetratie, en dat, zoals de rechtbank eveneens aanhaalde, zelfs het feit dat A. L. zich gewillig liet misbruiken **niets** afdoet aan de ernst van de feiten maar integendeel haar bijzondere kwetsbaarheid alleen maar onderstreept (zie vonnis p.15, 16). **Het gegeven dat u ook heden nog, na een gevangenisstaf van bijna drie jaar, wederom alle schuld bij het minderjarige slachtoffer tracht te leggen (NPO p.14), is dan ook opnieuw bijzonder zorgwekkend.** Daarnaast verklaarde u nog dat de ouders van het slachtoffer naar de gevangenis kwamen en u vroegen om 5.000 euro te betalen waarna zij de zaak zouden intrekken en de klacht laten vallen. U zou dit aan uw advocaat en ook aan de rechter verteld hebben, maar kon geen bewijzen neerleggen omdat u in de gevangenis zat (NPO p.14). Hierbij kan echter opgemerkt worden dat indien de ouders van het slachtoffer u werkelijk in de gevangenis kwamen opzoeken met een dergelijk voorstel, u wel degelijk in staat zou moeten zijn om enig bewijs van dit bezoek te moeten voorleggen. Bezoekers in gevangenissen worden immers stevast geregistreerd. Wat er ook van zij, de enige fout die u maakte was volgens u het feit dat u niets over de leeftijd van A. L. wist en dat u haar in uw woning binnenliet (NPO p.14, 15), hetgeen nogmaals aantoont dat u geen enkel schuldinzicht hebt en zowel de ernst van de feiten als de impact op het slachtoffer en haar omgeving geenszins beseft.

Dat u ondanks een definitieve veroordeling uw feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht, empathie naar het slachtoffer toe en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel. Uit uw persoonlijk handelen komt

dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er in casu sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Zonder enige erkenning van de bijzonder ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan **niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen**. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Het feit dat u zich momenteel nog in detentie bevindt, beaamt verder deze stelling.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. **Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.**

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 8 april 2025 gehoord door een medewerker van het CGVS op het adres van uw verblijfplaats, zijnde de gevangenis van Gent.

Gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, verklaarde u dat u graag een tweede kans zou krijgen. U hebt u verontschuldigd en hebt spijt, maar zou nooit zoiets doen. U wil terug een normaal leven hebben en naar buiten, alsook uw familie (in Afghanistan) zoeken en vinden. U zit uw straf uit zonder problemen te maken, en stelde dat u nooit een bedreiging of gevaar voor de samenleving zal vormen. Ook verwees u in deze context naar het gegeven dat u in 2024 ongeveer zeven maanden buiten de gevangenis verbleef (met enkelband) en destijds problemen kreeg met uw werkgever, maar "zelfs voor hem geen problemen maakte". U gaat uw best doen om "altijd goed te blijven", hebt gewoon een fout gemaakt en verontschuldigt u voor deze fout. Voorts vermeldde u nog dat als uw documenten ingetrokken zouden worden dat u een moeilijk leven hier zal hebben omdat niemand u werk zal geven (NPO p.16).

Wat dit laatste betreft kan echter gewezen worden op het feit dat deze beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd. Zoals het Hof van Justitie heeft aangegeven houdt de intrekking van de vluchtelingenstatus immers in dat u de verblijfstitel wordt ontzegd die verbonden is aan deze status, maar weerhoudt dit u er niet van om mogelijkerwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied te verblijven. In deze context kan overigens nog aangestipt worden dat u geen familieleden in België hebt noch een relatie (NPO p.9-10), dat u verklaarde reeds in Afghanistan gehuwd te zijn, en dat uw echtgenote, dochter, moeder en zus de laatste keer toen u hen sprak in Pakistan waren (NPO p.6-9).

De rest van uw **argumenten voor het behoud van uw status** doen evenmin afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen door de Rechtbank van eerste aanleg. Uit alle elementen blijkt immers dat u aan schuldverschuiving doet en er sprake is van een gebrek aan fout- en probleeminzicht. Dat u in de gevangenis geen nieuwe feiten heeft gepleegd – in een context van strenge controle en toezicht en waar de vrijheid uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen is – verzekert niet dat u, eens u in vrijheid wordt gesteld, dergelijk gedrag zou blijven volhouden. Ook het CGVS kon enkel vaststellen dat het

schuldinzicht u nog steeds ontbreekt en u bijgevolg op geen enkele wijze aan toont geen werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor te samenleving te vormen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De deelcertificaten in verband met lessen Nederlands en een bakkersopleiding (zie stukken nummer 5 in groene map 'documenten') tonen enkel aan dat u die lessen en cursussen heeft gevolgd hetgeen uiteraard positief is, doch kan hieruit op generlei wijze blijken dat u momenteel geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving. Hetzelfde geldt voor het formulier van het Rode Kruis dat louter kan bevestigen dat u deze organisatie inderdaad heeft ingeschakeld in uw verklaarde zoektocht naar uw familie in Afghanistan, maar vormt op zich geen bewijs voor het effectieve verlies van contact met uw familie. Voor het overige stelt de CGVS nog vast dat er geen enkel document is voorgelegd wat kan wijzen op bijzondere pogingen tot rehabilitatie.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst (Afghanistan). Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en zijn vluchtelingenstatus te behouden en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

- Vonnis rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 23 maart 2023
- Advies gevangenisdirecteur van 17 december 2024
- Advies Openbaar Ministerie van 30 december 2024
- Vonnis rechtbank van eerste aanleg Antwerpen - Strafvuotoeringsrechter, van 15 januari 2025 (waarbij beperkte detentie werd toegekend)
- Certificaten gevolgde opleidingen
- Loonbrief mei 2025.

3. Nota met opmerkingen

Op 7 augustus 2025 ontvangt de Raad vanwege de commissaris-generaal een verweernota waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. Beoordeling

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus werd genomen op grond van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal tot de intrekking van de vluchtelingenstatus omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar adviseert dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

4.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

4.4.1. De Raad merkt in dit verband op dat de wetgever het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.*” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er “de voorkeur aan het CGVS een ruime

beoordelingsmarge te laten” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003).

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling definitief veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU (waarvan artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting betreft) alleen kan worden ingetrokken wanneer er aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de commissaris-generaal respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU moeten vaststellen dat het gevaar voor de samenleving dat verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

4.4.2. In casu dient door de Raad te worden vastgesteld dat voldaan is aan voormelde twee cumulatieve voorwaarden alsook aan de vereiste van evenredigheid.

4.4.3. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 23 maart 2023.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van de misdrijven betreft kan worden herhaald dat u werd veroordeeld voor verkrachting ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was; het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar; bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) ten aanzien van een kind tussen 12 en 16 jaar; verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning; en bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik). Meer bepaald werd op 6 september 2022 de destijds 13-jarige A. L. in verdachte omstandigheden teruggevonden in de huurwoning waar u verbleef nadat zij sinds 1 september vermist was. Het meisje was reeds eerder verschillende keren weggelopen uit de instelling waar ze werd opgenomen omwille van druggebruik en seksueel contact met oudere mannen. Bij de inval verklaarde u eerst geen weet te hebben van een minderjarig meisje in de woning, maar vond de politie buiten op een dak kledij terug gelijkend op degene die A. L. droeg bij haar verdwijning. Vervolgens werd het meisje eveneens teruggevonden, zo goed als naakt verstopt achter een ophoging tussen de daken. A. L. testte positief op

cocaïne en benzodiazepines. Na een huiszoeking werden in uw kamer tevens verschillende drugattributen aangetroffen, alsook een hoeveelheid chrysal meth. Een huisgenoot bevestigde dat A. L. al vijf dagen daar verbleef en in uw kamer sliep. U testte positief op benzodiazepines, cocaïne en THC (cannabis). In uw gsm werd tevens een seksueel getint gesprek met het slachtoffer teruggevonden. A. L. getuigde dat u drugs dealde, jullie samen drugs hadden genomen en ook een tweetal keren seks hadden gehad.

In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werden bovendien **verzwarende omstandigheden** weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat de niet-consensuele seksuele handeling werden gepleegd ten nadele van **een minderjarige die geen volle zestien jaar oud was** (met name A.L. geboren op 31 oktober 2008 en op het ogenblik van de feiten aldus zelfs nog geen 14 jaar oud). Hoewel u de verkrachting betwist en verklaarde dat het slachtoffer u in de val wilde lokken, oordeelde de rechtbank dat de feiten bewezen zijn op basis van onder meer de bijzonder geloofwaardige verklaring van het slachtoffer, de vaststelling dat uzelf meermaals tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, de vaststellingen gedaan door de politie op het ogenblik van de inval in uw woning, en het gegeven dat uw DNA op het slachtoffer werd aangetroffen. Daarnaast wees de rechtbank erop dat u niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde sprake was van onoverkomelijke dwaling over de kennis van de leeftijd van het meisje. Zo stelde de rechtbank aan de hand van foto's in het strafdossier vast dat A. L. er in elk geval niet uitzag als een achttienjarige, dat A. L. zelf verklaarde dat ze u (destijds) vertelde dat zij 15 jaar was én was weggelopen, en dat u zelf ook kon vaststellen dat ze geen volwassen lichaam had. Daarnaast kenden u en het slachtoffer elkaar al enkele maanden en hadden jullie vele gesprekken, zodat het – aldus de rechtbank – totaal onaannemelijk is dat u geen enkel besef had van haar jonge leefwereld. Ook het feit dat u initieel geheel ontkende dat u onderdak gaf aan het meisje, toont volgens de rechtbank aan dat u zich ervan bewust moest geweest zijn dat wat u deed niet correct was en dat het meisje minderjarig was. Voorts achtte de rechtbank de verzwarende omstandigheid van verkoop ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar is, bewezen wat betreft het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, en het bezit, de aankoop en het vervoer van middelen zonder vergunning, daar u niet betwistte dat u cocaïne en benzodiazepines aan de toenmalige 13 jarige A. L. hebt verschaft (zie vonnis p.12-15). Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade oordeelde de rechtbank dat uit de aard van de feiten een **totaal gebrek aan respect voor de mentale en fysieke integriteit van het 13-jarige slachtoffer** blijkt, daar u dit bijzonder jonge en kwetsbare meisje drogeerde en misbruikte en enkel dacht aan uw eigen seksuele behoeften. Zelfs het gegeven dat het slachtoffer zich gewillig liet misbruiken om in haar cocaïneverslaving, een drugs die ze daarenboven door toedoen van u begon te gebruiken, te voorzien, doet volgens de rechtbank geen afbreuk aan de ernst van de feiten en onderstreept in tegendeel de **bijzondere kwetsbaarheid van het slachtoffer temeer zij in een instelling was geplaatst en deze ontvluchtte om drugs te kunnen nemen**. Ook verwees de rechtbank naar de duur van de feiten en de erg jonge leeftijd van het slachtoffer, waardoor zowel het seksueel misbruik als de toediening van zowel soft- als harddrugs een bijzondere psychische en fysieke impact kan hebben (zie vonnis p.18). Wat betreft het verhandelen van drugs kan er tevens op gewezen worden dat de vraagzijde van de verslaving van anderen in stand houdt. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Het gebruik en de verkoop van drugs zorgt voor een verhoogde criminaliteit en is een bron van vele maatschappelijke problemen (zie vonnis p.16-17).

Bij het bepalen van de **strafmaat** houdt de rechtbank rekening met zowel de aard als de ernst van de bewezen feiten, de begeleidende omstandigheden en uw persoonlijkheid, zoals onder meer blijkt uit uw strafrechtelijk verleden. In casu oordeelde de rechtbank dat de bewezen **feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een sterk verstoord waarden- en normenpatroon**. De ongelukkige omstandigheden waarin u opgroeide en die u naar België deden vluchten, hetgeen u inriep ter uwer verdediging, maken volgens de rechtbank geen enkele rechtvaardiging uit voor uw crimineel gedrag. Bovendien stelde de rechtbank vast dat u **besef over de ernst van de feiten nog steeds zeer minimaal** leek, en dat u bleef volhouden dat het meisje zelf naar u toekwam en u in de val lokte, alsof het u als volwassen man allemaal maar overkwam zonder dat u er zelf iets over kon beslissen. Dit maakte dat de wil om aan uw problematieken te werken weinig doorleefd overkwam. Gelet op het **totaal gebrek een fout- en probleeminzicht**, alsook om u de bijzondere ernst van de feiten te doen inzien en de maatschappij effectief te beschermen, achtte de rechtbank dan ook een **gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief** passend en noodzakelijk. Gelet op uw (destijds) nog gunstig strafverleden werd een deel van de straf met de gunst van het gewoon uitstel opgelegd. Daarbovenop achtte de rechtbank het eveneens noodzakelijk om een **contactverbod** met A. L. op te leggen gedurende een termijn van tien jaar, en zowel het slachtoffer als haar ouders – die zich burgerlijke partij stelden – een **schadevergoeding** toe te kennen van respectievelijk 5.000 voor het slachtoffer euro en voor de ouders elk 1.250 euro (zie vonnis p.16-18). Tot slot dient erop gewezen dat de rechtbank u tevens uit de rechten genoemd in artikel 31, lid 1 Strafwetboek ontzette, en dit gedurende een termijn van 10 jaar (zie vonnis p.20).

In deze kan nog worden opgemerkt dat de aanpak van seksuele misdrijven ernstig werd hervormd, door middel van de Wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht. Voor wat betreft het misdrijf van verkrachting, werd een nieuw artikel 417/11 van het

*Strafwetboek ingevoerd, dat verkrachting strafbaar stelt met een opsluiting van tien tot vijftien jaar. Er werd aldus voor een verzwaring van de strafmaat geopteerd. Het belang dat de wetgever hecht aan het bestrijden van het seksueel geweld blijkt terdege uit de parlementaire voorbereidingen van voormelde wet, waarin als volgt kan worden gelezen: "Daarom is het uitermate belangrijk om de seksuele misdrijven te beschouwen als misdrijven tegen de persoon. Met de herschikking wil de wetgever uiting geven aan een strafrechtelijk beleid waarvan de accenten onderstrepen dat de strijd tegen seksuele misdrijven belangrijk is en dat seksuele criminaliteit als bijzonder ernstig moet worden beschouwd zonder dat hierbij het principe van het persoonlijke karakter van bestraffing uit het oog mag worden verloren. Het valt daarom dan ook te rechtvaardigen de seksuele misdrijven onder te brengen na de opzettelijke levensdelicten en geweldsdelicten, maar voor het Hoofdstuk II m.b.t. het onopzettelijk doden en onopzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel" en "De Belgische visie op bestraffing van seksuele misdrijven wordt in de criminologische literatuur omschreven als een illustratie van de dualisering van het strafrechtelijk beleid (de zogenaamde "bifurcation policy"). Enerzijds luidt de officiële versie dat de vrijheidsstraf het ultimum remedium moet zijn, anderzijds wordt deze benadering aan de kant geschoven voor bepaalde types van misdrijven, meestal naar aanleiding van ernstige feiten die de media en de publieke opinie hebben beroerd (S. SNACKEN, "Bestrafing als maatschappelijke constructie", in K. BEYENS en S. SNACKEN (eds.), *Straffen. Een penologisch perspectief*, Antwerpen, Maklu, 2017, 81; V. SCHEIRS, K. BEYENS en S. SNACKEN, "Belgian Sentencing as a Bifurcated Practice?", *Crime and Justice* 2016, 267-306). De ontwerp tekst voorziet in een verhoging van de straffen voor verkrachting met de bijhorende verzwarende omstandigheden. De straffen voor verzwarende omstandigheden in verband met andere niet-consensuele seksuele handelingen worden ook verhoogd. Voor alle niet-consensuele seksuele handelingen in de ontwerp tekst wordt geen straf verminderd ten opzichte van het huidige Strafwetboek, zelfs niet na correctionalisering". (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer, 2020-2021, nr. 55-2141/001, p. 10 en 30).*

Gelet op bovenstaande vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan."

4.4.4. Verder oordeelt de Raad dat tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers dienstig op het volgende gewezen:

*"De tweede voorwaarde heeft betrekking op het **gevaar voor de samenleving**. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.*

*Daarnaast kan in dit verband dienstig verwezen worden naar het forensisch psychologisch en psychiatrisch onderzoek waaraan u onderwerpen werd in opdracht van de onderzoeksrechter. Hieruit bleek dat uw algemeen cognitief vermogen als laag tot zeer laag kon worden omschreven. Er waren geen indicaties voor een primaire parafiele stoornis in engere zin, maar wel werd vastgesteld dat er sprake was van een **algemeen norm overtredend gedragspatroon en verhoogde antisocialiteit**. Ook leed u op het ogenblik van de feiten **niet** aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden had tenietgedaan of ernstig had aangetast. Verder werd gewezen op een immature persoonlijkheid, zwakbegaafdheid en middelenmisbruik. Justitiële opvolging en interventie werd aanbevolen, zoals een ambulante traject bij een Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (zie vonnis p.11). Gevraagd of u bepaalde therapie of behandeling hebt gevolgd in het kader van uw veroordeling verklaarde u daarentegen frappant genoeg geen nood te hebben aan therapie. U stelde dat u naar dokters of controleartsen van het ziekenhuis werd gebracht die met u spraken en rapporten schreven dat u geen nood hebt aan therapie (zie *Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 08/04/2025, hierna NPO, p.15*). Deze rapporten zijn echter niet in het bezit van het CGVS en legt u evenmin voor. Opvallend genoeg gaat u voor uw 'eigen' problemen of angsten wél naar een dokter. Zo ging u naar eigen zeggen twee keer naar een gewone dokter, meer bepaald in de periode dat u de gevangenis mocht verlaten met een enkelband. Hij zou u een kalmerings- en/of slaapmiddel hebben voorgeschreven, hetgeen u nog steeds neemt om de stress en angsten die u sinds uw opsluiting in de gevangenis ervaart te temperen. Ook gaf u aan medische attesten hieromtrent te hebben (NPO, p.3-4, 15), die het CGVS tot op heden weliswaar niet heeft mogen ontvangen. Hetzelfde geldt voor de opvolging uw drugsverslaving of druggebruik, waarover u verklaarde gestopt te zijn met het gebruik van cocaïne en dat u voortdurend (drug)testen moet gaan afleggen die altijd negatief zijn, maar waarvan evenmin stukken voorliggen. Bovendien hebt u, zo zegt u althans zelf, nooit een andere therapie gevolgd, medicatie genomen of andere dokters gezien buiten de gesprekken die u doet bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (NPO p.15).*

Verder dient er op te worden gewezen dat u door het plegen van inbreuken op de drugswetgeving ook blijkt geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door gemakkelijk geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder groot gevaar dat drugs met zich meebrengen voor de volksgezondheid en de maatschappij

in het algemeen. Zo kan ook hier opnieuw in herinnering worden gebracht dat het verhandelen van drugs de verslaving van andere in stand houdt en dat dit ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als **een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen** (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen **dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.**

47. Drugsverslaving is een **ramp voor de individuele mens** en een **economisch en sociaal gevaar voor de mensheid** (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een **rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking** als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als **een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn** (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).” (RvV, nr. 181 022 van 20 januari 2017).

Er kan betreffende het gevaar voor de samenleving voorts (opnieuw) dienstig verwezen worden naar het feit dat de rechtbank over een sterk verstoord waarden- en normenpatroon sprak, alsook aangaf dat het voor elke ouder een ware nachtmerrie is dat zijn of haar kind het slachtoffer zou worden van dergelijke zedenfeiten en inbreuken op de Drugwet. Verder werd gewezen op een totaal gebrek aan respect voor de mentale en fysieke integriteit van het 13-jarige slachtoffer, en dat het bijzonder verontrustend was te moeten vaststellen dat u een dergelijk kwetsbaar meisje in uw woning binnenlaat en drugs verschaft in ruil voor seksuele handelingen (zie supra en vonnis p.16). Zoals eerder werd aangehaald achtte de rechtbank uw **besef over de ernst van de feiten bovendien minimaal**, daar u bleef verklaren dat A. L. zelf naar u toekwam en u in de val lokte (zie supra en vonnis p.17). **Ook tijdens het onderhoud georganiseerd door het CGVS op 8 april 2025 in de gevangenis van Gent hield u vol ‘die feiten’, meer bepaald de verkrachting van het slachtoffer, niet gepleegd te hebben.** U hebt immers ook een zus, zo herhaalde u twee maal. U hebt gewoon iemand geholpen, alles werd gepland en u werd in de val gelokt (NPO p.13). Nog frappanter is dat u vervolgens aangaf dat uw DNA werd genomen en dat dokters vaststelden dat uw DNA nergens op het lichaam van het slachtoffer was gevonden (NPO p.14), hoewel in het vonnis duidelijk vermeld wordt dat uw DNA wel degelijk de tepels van A. L. werd aangetroffen (zie vonnis p.10). Meer nog, om uw onschuld (of de schuld van het slachtoffer) kracht bij te zetten opperde u zelfs dat A. L. ook de dokter die haar onderzocht vroeg om haar geld te betalen in ruil voor seks, hetgeen eveneens in het rapport van deze arts zou staan (NPO p.14), een stuk dat u echter evenmin voorlegt. Daarenboven gaat u er met deze redenering volledig aan voorbij dat een minderjarige die de volledige leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt volgens de wet **hoe dan ook niet geacht wordt uit vrije wil te kunnen toestemmen met seksuele penetratie**, en dat, zoals de rechtbank eveneens aanhaalde, zelfs het feit dat A. L. zich gewillig liet misbruiken **niets** afdoet aan de ernst van de feiten maar integendeel haar bijzondere kwetsbaarheid alleen maar onderstreept (zie vonnis p.15, 16). **Het gegeven dat u ook heden nog, na een gevangenisstaf van bijna drie jaar, wederom alle schuld bij het minderjarige slachtoffer tracht te leggen (NPO p.14), is dan ook opnieuw bijzonder zorgwekkend.** Daarnaast verklaarde u nog dat de ouders van het slachtoffer naar de gevangenis kwamen en u vroegen om 5.000 euro te betalen waarna zij de zaak zouden intrekken en de klacht laten vallen. U zou dit aan uw advocaat en ook aan de rechter verteld hebben, maar kon geen bewijzen neerleggen omdat u in de gevangenis zat (NPO p.14). Hierbij kan echter opgemerkt worden dat indien de ouders van het slachtoffer

u werkelijk in de gevangenis kwamen opzoeken met een dergelijk voorstel, u wel degelijk in staat zou moeten zijn om enig bewijs van dit bezoek te moeten voorleggen. Bezoekers in gevangnissen worden immers steevast geregistreerd. Wat er ook van zij, de enige fout die u maakte was volgens u het feit dat u niets over de leeftijd van A. L. wist en dat u haar in uw woning binnenliet (NPO p.14, 15), hetgeen nogmaals aantoonde dat u geen enkel schuldinzicht hebt en zowel de ernst van de feiten als de impact op het slachtoffer en haar omgeving geenszins beseft.

Dat u ondanks een definitieve veroordeling uw feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht, empathie naar het slachtoffer toe en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontgensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er in casu sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

*Zonder enige erkenning van de bijzonder ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan **niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.** Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Het feit dat u zich momenteel nog in detentie bevindt, beaamt verder deze stelling.”*

4.4.5. Verder is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat in casu een intrekking van de vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen:

*“Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.*

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

*Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. **Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.”***

4.4.6. De Raad volgt de commissaris-generaal tevens waar deze op grond van volgende terechte en pertinente redenen besluit dat verzoeker geen afdoende elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt immers correct het volgende gemotiveerd:

“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 8 april 2025 gehoord door een medewerker van het CGVS op het adres van uw verblijfplaats, zijnde de gevangenis van Gent.

Gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, verklaarde u dat u graag een tweede kans zou krijgen. U hebt u verontschuldigd en hebt spijt, maar zou nooit zoiets doen. U wil terug een normaal leven hebben en naar buiten, alsook uw familie (in Afghanistan) zoeken en vinden. U zit uw straf uit zonder problemen te maken, en stelde dat u nooit een bedreiging of gevaar voor de samenleving zal vormen. Ook verwees u in deze context naar het gegeven dat u in 2024 ongeveer zeven maanden buiten de gevangenis verbleef (met enkelband) en destijds problemen kreeg met uw werkgever, maar “zelfs voor hem geen problemen maakte”. U gaat uw best doen om “altijd goed te blijven”, hebt gewoon een fout gemaakt en verontschuldigt u voor deze fout. Voorts vermeldde u nog dat als uw documenten ingetrokken zouden worden dat u een moeilijk leven hier zal hebben omdat niemand u werk zal geven (NPO p.16).

Wat dit laatste betreft kan echter gewezen worden op het feit dat deze beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd. Zoals het Hof van Justitie heeft aangegeven houdt de intrekking van de vluchtelingenstatus immers in dat u de verblijfstitel wordt ontzegd die verbonden is aan deze status, maar weerhoudt dit u er niet van om mogelijkerwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied te verblijven. In deze context kan overigens nog aangestipt worden dat u geen familieleden in België hebt noch een relatie (NPO p.9-10), dat u verklaarde reeds in Afghanistan gehuwd te

zijn, en dat uw echtgenote, dochter, moeder en zus de laatste keer toen u hen sprak in Pakistan waren (NPO p.6-9).

De rest van uw argumenten voor het behoud van uw status doen evenmin afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen door de Rechtbank van eerste aanleg. Uit alle elementen blijkt immers dat u aan schuldverschuiving doet en er sprake is van een gebrek aan fout- en probleeminzicht. Dat u in de gevangenis geen nieuwe feiten heeft gepleegd – in een context van strenge controle en toezicht en waar de vrijheid uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen is – verzekert niet dat u, eens u in vrijheid wordt gesteld, dergelijk gedrag zou blijven volhouden. Ook het CGVS kon enkel vaststellen dat het schuldinzicht u nog steeds ontbreekt en u bijgevolg op geen enkele wijze aantoonde geen werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor te samenleving te vormen.”

4.4.7. In het verzoekschrift gaat verzoeker niet akkoord met de beoordeling van de commissaris-generaal dat het misdrijf als zijnde een bijzonder ernstig misdrijf kan worden beschouwd. Hij stelt vooreerst dat er geen abstractie kan worden gemaakt van de contextuele elementen en de persoonlijke kenmerken van verzoeker. Vervolgens verwijst verzoeker naar het vonnis van 15 januari 2025 van de strafuitvoeringsrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen waarin aan hem beperkte detentie werd toegekend, en naar het feit dat zowel de gevangenisdirecteur als het Openbaar Ministerie hiertoe positief advies gaven. Verzoeker meent dat hieruit kan worden afgeleid dat de veroordeling van 23 maart 2023 geen bijzonder ernstig misdrijf uitmaakt conform het artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal repliceert hieromtrent op pertinente wijze het volgende in zijn verweernota:

“Verweerder antwoordt dat de loutere vermelding van de contextuele elementen en de persoonlijke kenmerken van verzoeker geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verweerder herhaalt dat rechtbank rekening hield met zowel de aard als de ernst van de bewezen feiten, de begeleidende omstandigheden en verzoeker zijn persoonlijkheid, zoals onder meer blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden. In het vonnis oordeelde de rechtbank dat de bewezen feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een sterk verstoord waarden- en normenpatroon. Volgens de rechtbank maken de ongelukkige omstandigheden waarin verzoeker opgroeide en die verzoeker naar België deden vluchten, hetgeen verzoeker ook inriep ter zijn verdediging op de terechtzitting, geen enkele rechtvaardiging uit voor zijn crimineel gedrag. Dat verzoeker zich hier nu opnieuw op beroept is niet ernstig en maakt allerminst een verschoning uit voor het plegen van de feiten. Verweerder benadrukt bovendien dat vooral de aard en de ernst van de strafbare feiten die geleid hebben tot de veroordeling van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’. Dat aan verzoeker middels het vonnis van 15 januari 2025 beperkte detentie werd toegekend betekent niet dat de veroordeling van 23 maart 2023 geen bijzonder ernstig misdrijf uitmaakt, noch dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten (zie hieromtrent infra). Ook de afwezigheid van andere strafrechtelijke veroordelingen doet niets af aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld op 23 maart 2023.”

De Raad treedt het voormelde verweer integraal bij.

4.4.8. Vervolgens meent verzoeker in het verzoekschrift dat hij geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal louter heeft gesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving zonder hiervoor ook maar enig bewijs aan te leveren. Verzoeker meent dat hij wel schuldinzicht vertoont, en bovendien erg gemotiveerd is om het slachtoffer en de benadeelde partijen schadeloos te stellen. Hij gaat verder met te stellen dat hij op heden beschikt over vaste tewerkstelling en een blanco tuchtrechtregister, en dat aan hem vrij snel de strafuitvoeringsmodaliteit van elektronisch toezicht en vervolgens beperkte detentie werd toegekend. In dit verband verwijst verzoeker ook naar het gunstige advies van zowel de gevangenisdirecteur als het Openbaar Ministerie naar aanleiding van het verzoek tot beperkte detentie, als naar het vonnis tot toekenning van beperkte detentie van 15 januari 2025. Verzoeker haalt vervolgens aan dat hij geen gevaar vormt voor de samenleving, omdat uit het forensisch psychologisch en psychiatrisch onderzoek blijkt dat het algemeen cognitief vermogen van verzoeker als laag tot zeer laag kan worden omschreven, en er sprake is van een immature persoonlijkheid, zwakbegaafdheid en middelengebruik. Ten slotte legt hij enkele stukken neer ter staving van zijn opleidingen en tewerkstelling.

De commissaris-generaal repliceert hieromtrent op pertinente wijze het volgende in zijn verweernota:

“2.4.1 Verweerder merkt op dat verzoekers opmerkingen feitelijke grondslag missen en verwijst naar de uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat de vaststelling dat de verzoeker een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt over het algemeen impliceert dat bij de verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar dat het ook zo kan zijn dat het gedrag in het verleden op zich voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging. In casu werd verzoeker veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, met name de verkrachting van een minderjarige in september 2022 met de verzwarende

omstandigheid dat het slachtoffer een minderjarige was die de volle leeftijd van 16 jaar nog niet had bereikt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht gesteld dat het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld dermate ernstig is, dat deze vaststelling an sich voldoende is om aan te tonen dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt. Hierbij moet worden aangestipt dat de feiten zich meermaals hebben afgespeeld en benadrukt verweerder de bijzonder jonge leeftijd van het slachtoffer dat ten tijde van de feiten 13 jaar was. Verzoeker zelf was ten tijde van de feiten 29 jaar. De door verzoeker gepleegde criminele feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en een respect voor de menselijke persoon, alsook van een totaal gebrek aan inachtneming van andermans seksuele en psychische integriteit. Verder dient er op te worden gewezen dat verzoeker door het plegen van dergelijke feiten blijf geeft van een egoïstische ingesteldheid en laat zich laat leiden door een egoïstische ingesteldheid tot onmiddellijke voldoening van zijn seksuele verlangens en zonder meer voorbijgaat aan de bijzonder grote schade die verkrachting met zich meebrengt voor het slachtoffer en de maatschappelijke veiligheid in het algemeen.

2.4.2 Verweerder gaat voorts niet akkoord met de stelling dat verzoeker zijn fouten erkent en schuldinzicht vertoont. Zo verwijst verweerder opnieuw naar de vaststelling dat verzoeker niet enkel tijdens zijn terechtzitting voor de rechtbank, maar ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal steevast bleef vasthouden aan zijn onschuld en het slachtoffer de schuld geeft voor zijn vasthouding (vonnis, p.17; NPO 08/04/2025, p. 13-15). Ook in het advies van de gevangenisdirecteur van 17 december 2024 staat geschreven dat betrokkene de feiten ontkent. Dat verzoeker, meer dan 2 jaar na de feiten én na een definitieve veroordeling, blijft vasthouden aan zijn onschuld is niet ernstig. Verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat hij berouw heeft voor zijn gedrag en het leed dat hij het slachtoffer heeft aangedaan. De louter blote bewering dat hij spijt heeft impliceert verder op geen enkele wijze dat verzoeker in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij momenteel enige vorm van behandeling volgt voor zijn (middelen)problematiek. Zowel het gebrek aan schuldinzicht, als de afwezigheid van enige duurzame behandeling onderstrepen verder dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

2.4.3 De loutere verwijzing naar het feit dat hem in het verleden elektronisch toezicht werd verleend, de positieve adviezen van zowel de gevangenisdirecteur als het openbaar ministerie, als het vonnis van 15 januari 2025 waarin hem beperkte detentie werd toegekend doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit deze stukken blijkt namelijk louter dat verzoeker deze gunstmaatregel werd verleend, omdat hij voldeed aan de voorwaarden voor beperkte detentie, namelijk onder andere dat hij een werkbeplofte kon voorleggen (waardoor hij over de financiële middelen beschikt om te beginnen met het afbetalen van zijn burgerlijke partijen) en er geen onmiddellijke aanwijzingen zijn dat verzoeker het slachtoffer gaat lastigvallen. Het feit dat verzoeker zich momenteel in beperkte detentie bevindt toont aldus niet aan dat hij geen gevaar meer vormt voor de samenleving. Waar verzoeker dan opmerkt dat hij tijdens zijn detentie geen disciplinaire sancties heeft opgelopen en dat hij een blanco tuchtreger kan voorleggen, stipt verweerder aan dat de omstandigheden binnen een gevangenis – met name een door de overheid streng gecontroleerde omgeving - niet vergelijkbaar zijn met de omstandigheden van iemand die niet van zijn vrijheid werd beroofd. Het feit dat verzoeker tijdens zijn detentie geen tuchtsancties heeft opgelopen is bijgevolg niet noemenswaardig en toont niet aan dat verzoeker na afloop van zijn detentie dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

2.4.4 Verweerder benadrukt verder dat de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een immature persoonlijkheid, zwakbegaafdheid en middelengebruik niet uitsluit dat verzoeker een actueel gevaar voor de samenleving vormt.

2.4.5 Waar verzoeker stukken neerlegt omtrent zijn werk en de verschillende opleidingen die hij heeft gevolgd (zoals Nederlands, brood bakken, taart bakken, ...) brengt verzoeker geen overtuigend argument bij waarin hij aantoont dat hij momenteel geen gevaar vormt voor de samenleving.”

De Raad treedt het voormelde verweer integraal bij.

4.4.9. Verder haalt verzoeker in het verzoekschrift aan dat de hoorplicht is geschonden omdat hij op 8 april 2025 in de gevangenis werd gehoord zonder bijstand van een advocaat. Verzoeker stelt dat moest worden geïnformeerd op zijn recht op een advocaat (al dan niet pro deo).

De commissaris-generaal repliceert hieromtrent op pertinente wijze het volgende in zijn verweernota:

“De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. In casu blijkt uit de stukken van het dossier, waaronder de notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal, dat verzoeker weldegelijk de mogelijkheid heeft gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan, niet worden aangenomen.

Verweerder wijst er verder op dat in de oproepingsbrief dd. 17/03/2025 voor het persoonlijk onderhoud van 8 april 2025 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoeker zich kon laten bijstaan door een raadsman, evenals van een vertrouwenspersoon. Indien verzoeker zich wenste te laten bijstaan, stond het hem aldus vrij

dergelijks te voorzien. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden in zijn stelling dat de Commissaris-generaal hem niet heeft geïnformeerd over zijn recht op bijstand van een advocaat.”

De Raad treedt het voormelde verweer opnieuw integraal bij.

4.4.10. Ten slotte meent verzoeker in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een actuele belangenafweging te maken, in concreto rekening houdend met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker haalt aan dat hij zal worden gedwongen om zonder verblijfsrecht in België te blijven en dat dit een onmenselijke behandeling uitmaakt, onverenigbaar met artikel 3 EVRM.

De commissaris-generaal repliceert hieromtrent op pertinente wijze het volgende in zijn verweernota:

“Verweerder herhaalt vooreerst dat de intrekking van de vluchtelingenstatus niet tot gevolg heeft dat aan verzoeker alle rechten worden ontnomen. Heden geniet verzoeker nog steeds alle rechten opgesomd in de Conventie van Genève (zoals vermeld in artikel 14, lid 6 richtlijn 2011/95). De intrekking van de vluchtelingenstatus houdt namelijk niet automatisch een beëindiging van het verblijfsrecht in. Zolang verzoeker dus verblijfsrecht heeft kan hij ook alle andere rechten vastgesteld in de Conventie van Genève waarvoor wel rechtmatig verblijf vereist is uitoefenen. De beëindiging van het verblijfsrecht is namelijk geregeld in artikel 21 van de Vreemdelingenwet en betreft een bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien blijkt uit dit artikel dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins verplicht is om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde en dat hier met verschillende factoren rekening wordt gehouden conform artikel 23 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient opnieuw opgemerkt te worden dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus (van 27 mei 2025) geen inmenging in het privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt van verzoeker. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud kwam naar voren verzoeker geen familieleden in België heeft noch een relatie (NPO p.9-10), dat hij verklaarde reeds in Afghanistan gehuwd te zijn, en dat zijn echtgenote, dochter, moeder en zus de laatste keer toen verzoeker hen sprak in Pakistan waren (NPO p.6-9). Verzoeker toont aldus ook zelf niet aan dat zijn persoonlijke situatie en zijn gezinssituatie op onevenredige wijze wordt aangetast door de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Het is evenmin deze beslissing die maakt dat verzoeker niet gerechtigd is om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op huisvesting, sociale bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus een schending van artikelen 3 en 8 EVRM, het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel uitmaakt.”

Ook dit verweer treedt de Raad integraal bij.

4.4.11. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. In casu werd verzoeker definitief veroordeeld voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel in casu onvoldoende in acht werd genomen.

4.5. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

4.6. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een

onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dringt zich derhalve niet op.

4.6. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd in het kader van huidig beroep tegen de beslissing waarbij, zonder een terugkeerbeslissing of verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de intrekking van de vluchtelingenstatus uitspraak wordt gedaan.

4.7. Waar verzoeker nog aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 april 2025 de kans werd geboden om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus, dit met de hulp van een tolk Pashtou. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

4.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS